

10. február 2013 – Viera priateľov

Keď v istý deň učil, sedeli pri ňom farizeji a zákonníci, čo poprichádzali zo všetkých galilejských a judejských dedín i z Jeruzalema; a mal od Pána moc uzdravovať. Tu muži priniesli na nosidlách človeka, ktorý bol ochrnutý, a pokúšali sa dostať ho dovnútra a položiť pred neho. Ale keď pre zástup nenašli priechod, kadiaľ by ho vniesli, vyšli na strechu a cez povalu ho na lôžku spustili priamo pred Ježiša. Keď videl ich vieru, povedal: „Človeče, odpúšťajú sa ti hriechy.“ Tu zákonníci a farizeji začali uvažovať: „Ktože je to, že sa takto rúha?! Kto môže okrem Boha odpúšťať hriechy?“ Keďže Ježiš poznal ich myšlienky, povedal im: „O čom to premýšľate vo svojich srdciach? Čo je ľahšie – povedať: »Odpúšťajú sa ti hriechy,« alebo povedať: »Vstaň a choď?« Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy" – povedal ochrnutému: „Hovorím ti: Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov!" A on hneď pred ich očami vstal, vzal si lôžko a velebiac Boha odišiel domov. Všetkých sa zmocnil úžas a velebili Boha, a plní bázne hovorili: „Dnes sme videli obdivuhodné veci.“

(Lk 5,17-26)

Viera priateľov

V úryvku Lukášovho evanjelia, ktorý dáva názov dnešnej téme, sme čítali o mužoch, ktorí priniesli k Ježišovi ochrnutého, aby ho uzdravil. Ale čo? Pre zástup nenašli priechod, kadiaľ by ho vniesli!

Majú sa vrátiť sklamaní domov, alebo to risknúť a čakať vonku, kým sa zástup nerozide?

Nie. Priateľstvo a láska k chorému im vnukla super nápad!

Inak, ktovie ako sa pritom tvárili domáci... a zrejme nielen oni...

Neváhali, vyšli na strechu a cez povalu ho na lôžku spustili priamo pred Ježiša. A Lukáš tu píše veľmi dôležité slová: „**Keď Ježiš videl ich vieru**“...

Teda nie vieru chorého, ale vieru jeho priateľov... uzdravil chorého...

No urobil preňho viac ako oni sami čakali! Uzdravil aj jeho dušu.

To muselo byť radosti, keď sa vracali domov všetci zdraví a šťastní!

Viera posilnená priateľstvom sa stáva naozaj silnou!
A silnejším sa stáva aj priateľstvo, posilnené vierou!
Nebojí sa a nezľakne prekážok. Spojenými silami sa tie prekážky ľahšie potom aj prekonávajú.

Keď som bol farárom vo farnosti Koš, bolo tam (a dodnes je) resocializačné zariadenie Provital, kde sa doliečovali závislí na alkohole, drogách a iných závislostiach.

Nad vchodom mali veľký transparent s nápisom. Boli to slová francúzskeho spisovateľa Honoré de Balzac: **„Každý z nás je anjel s jedným krídlom. Lietať dokážeme len tak, že jeden druhého objímame“.**

Bez vzájomnej pomoci a bez pomoci tých, ktorí im boli skutočnými priateľmi, sa títo ľudia nemohli dostať zo svojej závislosti. Lebo keby aj čosi dosiahli svojou vôľou a tvrdou drinou na sebe, bez priateľskej pomoci by nedokázali vytrvať, nedokázali by obstáť.

Štyri roky som mohol prežívať ich priateľstvo a ponúkať im to svoje. A na vlastnej skúsenosti viem, koľko mi to dalo, ako veľmi ma vzťah s nimi obohacoval. S niektorými z nich som dodnes v občasnom kontakte a vždy sú to povzbudivé stretnutia.

Najväčším bohatstvom, ktoré som si odtiaľ odniesol, bolo hlbšie spoznanie pojmu a hodnoty priateľstva.

Nuž, kto je to priateľ?

Priateľ je ten, pred ktorým nemusím skrývať svoje vnútro so strachom, že to, čo sa o mne dozvie, zneužije aby ma nejako ranil alebo vydieral – aby to použil proti mne.

Priateľ je ten, kto ma pozná aj s mojimi slabosťami a chybami a predsa ma neopustí, ba zostane v mojej blízkosti.

Priateľ je ten, kto mi môže povedať pravdu priamo, lebo aj keď tá pravda bolí, viem, že ju hovorí preto, lebo ma má rád, lebo mu na mne záleží.

A čo je priateľstvo?

Český spevák Petr Rezek v piesni *Přátelství* spieva nádherné myšlienky o tom, čo je priateľstvo...

Pravé priateľstvo:

- je niekedy viac ako láska... je to viera, že ruka zvierá pevne inú dlaň;
- to sú slová, ktoré rovnako platia vo chvíľach pokoja ako aj vo chvíľach zápasov;
- to sú rovnaké ciele pred nami;
- je to sila, síce krehká, ale najväčšia;
- neustúpi ani vojne, v púšti silného neopustí a slabého presvedčí;
- je svet plný ľudí, kde nikto nie je sám;
- prináša veľa krásnych stretnutí;
- ničí akékoľvek zlo.

Vrátim sa k citátu francúzskeho spisovateľa Honoré de Balzac: *Každý z nás je anjel s jedným krídlom. Lietať dokážeme len tak, že jeden druhého objímame.*

Potrebujeme jeden druhého, sme jeden druhému pomocou, darom. Zažil som chvíle, keď niektorý z mojich spomínaných priateľov v Provitale mal depku, stačilo, že som bol pri ňom. Mohol sa vyrozprávať, mohol som sa zaňho ticho modliť, mohol som ho povzbudiť alebo mu povedať: Neviem, ako by som ti mohol teraz pomôcť, ale som s tebou, som tu pre teba.

Niekedy stačilo len s úsmevom podať ruku alebo štychnúť po pleci, niekedy bolo treba hodiny sedieť a počúvať...

A keď sa ma ľudia pýtali, či ma to neubíja, mohol som povedať zo skúsenosti: Práve naopak, mňa to naplňa, lebo ten človek ma obohacuje. Napríklad svojou dôverou a v nej všetkým, čo mi hovoril. Jeho pohľadmi na život, jeho zápasmi, jeho výhrami a prehrami. Vďaka nim som veľakrát pochopil lepšie sám seba v niektorých oblastiach, učil som sa od nich vytrvalosti, chuti nepodľahnúť svojej nechuti...

Pochopil som tiež, že aj ten, čo obdarúva, je tiež obdarovaný – radosťou, šťastím, že ten druhý jeho dar prijal. A teda, že priateľovi môžem robiť radosť nielen tým, že ho obdarúvam, ale aj tým, že sa nechám obdarovať... že si dám pomôcť...

S mnohými z nich sme mali krásne puto priateľstva a ono sa nestratilo ani tým, že sa naše cesty rozišli. Lebo keď sa stretneme, máme si čo povedať. Niekedy stačí len to, že sa srdečne na zvítanie objímeme a prežívame radosť zo stretnutia.

Kto môže byť priateľom?

Nieko by možno povedal, že priateľstvo je kresťanská čnosť. Ale nie je to tak.

Priateľstvo by nás kresťanov malo charakterizovať osobitným spôsobom, veď aj v Skutkoch apoštolov čítame, že vzťahy medzi prvými kresťanmi boli priateľské, všetko mali spoločné, nikto z nich netrpel núdzu.

No priateľstvo je pritom niečo, čo je veľmi, až veľmi ľudské!

No zároveň je bránou, ktorá nás privádza k Bohu stále viac a stále bližšie.

Moji priatelia v Provitate neboli všetci veriaci ľudia. A aj tí, ktorí boli pokrstení, neboli obzvlášť veriacimi.

Ale oni ma ani neprijímali ako priateľa preto, že som kňaz. Prijímali ma ako človeka. Prijímali ma ako toho, s kým sa chceli priateľať. Ako niekoho, kto im otváral svoje ľudské vnútro a pred kým mohli oni otvárať zas to svoje ľudské vnútro.

Až potom, keď sme boli priateľmi, až potom ich začalo skutočne zaujímať to, prečo som ja veriaci, prečo som kňaz...

Až na základe toho, že sme priatelia, sami zatúžili po viere, zatúžili po Bohu... ale nie všetci... a neprestali sme byť priateľmi...

Máme možnosť učiť sa priateľstvu a učiť sa opravdivej viere.

Učia nás to „priatelia“ z Lukášovho evanjelia.

A učia nás to aj tí, ktorí sú našimi pravými priateľmi, ktorí stoja pri nás a pri ktorých stojíme my.

A učí nás to náš najväčší Priateľ, Brat a Pán – Ježiš Kristus, Boží Syn.